

Arrest

nr. 294 822 van 28 september 2023
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. EPÉE
Louizalaan 131/2
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gabonese nationaliteit te zijn, op 5 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. EPÉE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart regelmatig te pendelen tussen Gabon en België en alhier te verblijven voor 90 dagen per periode van zes maanden. Zijn echtgenote, die soms ook (mee) afreist naar Gabon, bevindt zich hier, alsook zes van zijn zeven kinderen – van wie er vijf de Belgische nationaliteit hebben – evenals zijn kleinkinderen. Het recentste visum betreft een visum type C afgeleverd door de Franse autoriteiten. Het geldt voor meerdere binnenkomsten en is geldig tot juni 2025.

1.2. Op 16 september 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische echtgenote, mevrouw M.C.

1.3. Op 15 maart 2023 treft verweerder een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie

maanden (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 16.09.2022 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [J.R.]

Nationaliteit: Gabon

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie Betrokkene vraag gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, mevrouw [M.C.] ([...]) in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstenverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen werden de volgende bewijzen voorgelegd:

-aanslagbiljet van de referentiepersoon inkomsten 2020, aanslagjaar 2021. In dit aanslagbiljet is opgenomen dat mevrouw geen inkomen heeft
-aanslagbiljet van [B.M.P.] + verklaring op eer
-loonfiches van dec 2021 en februari 2022 van [A.M.M.] + verklaring op eer
-verklaring op eer door [K.M.X.]
-bewijs van pensioen van de referentiepersoon: IGO twv 1215.89 en 81.39 rustpensioen in januari 2022 (en oudere attesten)

Uit de voorgelegde pensioenfiche dd. Blijkt dat het pensioen dat de referentiepersoon ontvangt voor het overgrote gedeelte bestaat uit Inkomensgarantie voor Ouderen en slechts voor een zeer klein deel uit rustpensioen. Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat IGO niet mee in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De IGO is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 "tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen" opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van "bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening". Het Grondwettelijk Hof heeft bovendien uitdrukkelijk gewezen op "het nietcontributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd" (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6). De IGO is derhalve te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermag derhalve niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van

artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (arrest 249.459 dd. 12 januari 2021 van de RvS; arrest 249.263 dd. 16 dec 2020; arrest 249.264 dd. 16 dec 2020 van de RvS).

Wat betreft de engagementen van [A.M.M.], [B.M.] en [K.M.X.E.], waarbij zij er zich toe verbinden elke maand een bepaald bedrag ter beschikking te stellen van hun vader, dit werd eigenlijk enkel gestaafd met verklaringen op eer. Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat deze engagementen daadwerkelijk worden uitgevoerd. Vandaar dat de verklaringen op eer niet in overweging kunnen worden genomen. Zelfs indien we veronderstellen dat de kinderen daadwerkelijk het geld, zoals beloofd, ter beschikking stellen, doet het geen afbreuk aan het feit dat de referentiepersoon wel degelijk beroep doet op een vorm van sociale bijstand en daardoor niet kan worden vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon wel degelijk aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet. De dag dat de Belgische referentiepersoon geen beroep meer moet doen op IGO omdat zijn zelf voldoende in haar levensonderhoud (en dat van haar echtgenoot) kan voorzien, door toedoen van de kinderen, is het uiteraard een totaal andere situatie. Dit is in casu niet het geval.

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, er werd vastgesteld dat het gros van de bewezen bestaansmiddelen van referentiepersoon niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Voor zover alsnog de behoefteanalyse wel zou moeten gemaakt worden, omwille van het kleine stukje rustpensioen dat wel in overweging kan worden genomen, moet worden vastgesteld dat hoe zuinig deze mensen ook leven, ze hoe dan ook ten laste vallen van de Belgische openbare overheden. Vandaar dat evenmin in toepassing van art. 42, §1, tweede lid het verblijfsrecht kan worden toegestaan.

Tenslotte haalt de advocaat van betrokkene ook nog aan het betrokkene gezondheidsproblemen heeft waardoor een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegestaan. Alle kinderen van betrokkene zouden immers in het buitenland verblijven waardoor er niemand meer voor hem kan zorgen in het land van herkomst. De Belgische referentiepersoon kan België niet verlaten om voor betrokkene te gaan zorgen, net omdat ze inkomensgarantie voor ouderen geniet. Een andere reden is omdat ze instaat voor de zorg over de kleinkinderen, meerbepaald omdat ze mee zorgt voor het ophalen van de kleinkinderen op school (waarvan een bewijsstuk werd voorgelegd). Op basis van de voorgelegde documenten kan echter niet besloten worden dat er van een afgeleid verblijfsrecht sprake is. De referentiepersoon woont sinds 2010 in België, aanvankelijk als asielzoekster en sinds 2011 als erkend vluchteling. Nadien werd zij genaturaliseerd tot Belg. Ook de kinderen van mevrouw werden erkend als vluchteling. Mijnheer heeft mevrouw, overeenkomstig de verklaringen van de advocaat en eveneens de gegevens van het administratief dossier, zeer regelmatig opgezocht door de jaren heen. Hij heeft nooit eerder gezinshereniging aangevraagd. Het is dan ook redelijk te stellen dat mevrouw al die jaren zelfstandig in België heeft geleefd en haar leven heeft opgebouwd. Alsook dat het koppel er steeds in geslaagd is hun relatie verder te onderhouden op afstand, dmv regelmatige contacten/bezoekjes over een weer. De reden waarom een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegestaan is de medische situatie van mijnheer, waardoor hij overeenkomstig de verklaringen van de advocaat niet meer in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen. De stavingsstukken daartoe zijn: Een brief van UMC Sint Pieter dd. 9.08.2021 waaruit blijkt dat mijnheer op consultatie ging voor zijn hart op 9.08.2021. Het besluit is dat de medicatie die betrokkene al nam kan worden verdergezet, dat hij verder moet worden opgevolgd en dat er nog bijkomend een bloedonderzoek en een echografie moet worden genomen. Een brief van UMC Sint-Pieter dd. 19.08.2021 ivm opvolging na terugkeer uit Afrika van slaapapneu, zelfde conclusie als voorgaande: behandeling verder zetten. Een brief van ASZ waaruit blijkt dat mijnheer werd opgenomen op de dienst Neurologie op 25.06.2022 nav een CVA met een attest thuiszorg van 1.07.2022 waaruit blijkt dat betrokkene nazorg nodig heeft ni. dagelijks wassen, 7 keer per week. Een brief van het ASZ dd. 23.08.2022 waaruit blijkt dat mijnheer werd opgenomen op de dienst Cardiologie eveneens nav de CVA van 26.06.2022. Een document met de titel 'medisch certificaat', opgemaakt voor een zekere dokter [B.] dd. 13.08.2014 waarin is opgenomen dat dagelijks gebruik van een CPAP toestel is aangewezen + gelijkaardig attest van 19.08.2021 (toestel om slaapapneu tegen te gaan). Op basis van de voorgelegde stukken kan niet worden vastgesteld dat mijnheer niet voor zichzelf kan zorgen. Uit de medische historiek blijkt dat mijnheer al langer gezondheidsproblemen heeft en zich ook laat opvolgen in België tijdens de bezoeken aan zijn familie. Nergens uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat hij de persoonlijke zorg van mevrouw nodig heeft. Dat hij geen familie meer heeft in het land van herkomst omdat alle kinderen in het buitenland verblijven, werd evenmin aangetoond. Wat betreft het voorschrift dat mijnheer dient gewassen te worden, dagelijks: In hoeverre dit nog actueel is, werd niet aangetoond. Op zich is het ook niet omdat dit nog van toepassing zou zijn, dat mijnheer enkel kan gewassen worden in België. Overall in de wereld wonen mensen die wegens leeftijd en/of ziekte, al dan niet voor enige période of permanent, hulp nodig hebben

bij persoonlijke hygiëne. Dat moet dus ook wel mogelijk zijn zich te laten helpen elders. Op basis van de voorgelegde stukken valt niet te begrijpen wat er veranderd is aan de concrete situatie van mijnheer waardoor een afgeleid verblijfsrecht zich nu opdringt, terwijl het in het verleden blijkbaar perfect kon dat mijnheer in het buitenland woonde en mevrouw in België, weliswaar met frequente bezoeken over en weer. Zowel mevrouw als mijnheer zijn volwassen personen die sinds jaren onafhankelijk van elkaar leven met behoud van hun gezinsleven op afstand. Niets sluit uit dat ze dat in de toekomst niet verder zouden kunnen organiseren. Het afgeleid verblijfsrecht is niet van toepassing.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in wat wordt beschouwd als een enig middel een schending op van onder andere artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Tevens is hij van oordeel dat de bestreden beslissing getuigt van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout, begaan door de verwerende partij.

Hij betoogt doorheen verschillende onderdelen onder meer als volgt :

“[...]

42. Toutefois, l'imposition systématique sans aucune exception d'une telle condition (l'existence de ressources suffisantes) est susceptible de méconnaître le droit de séjour dérivé devant être reconnu dans des situations très particulières en vertu de l'article 20 TFUE au ressortissant d'un pays tiers, membre de la famille d'un citoyen de l'Union.

43. La situation d'un citoyen de l'Union qui n'a pas fait usage de son droit à la liberté de circulation ne saurait donc de ce seul fait, être assimilée à une situation purement interne, conformément aux arrêts du 8 mars 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124), et du 5 mai 2011, McCarthy (C-434/09, EU:C:2011:277).

44. Les principes énoncés dans l'arrêt du 8 mars 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124), ne sont applicables que dans des circonstances exceptionnelles.

45. Il découle de la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne (Ci-après la Cour) qu'il convient d'avoir égard à la relation de dépendance entre le citoyen de l'Union et le ressortissant d'un État tiers, dès lors que c'est en raison de cette dépendance que le citoyen de l'Union se verrait de facto dans l'obligation de quitter le territoire de l'Union si le ressortissant de l'État tiers dont il dépend n'était pas autorisé au séjour.

46. Il convient également de rappeler que, selon la jurisprudence constante de la Cour, l'article 20 TFUE confère à toute personne ayant la nationalité d'un État membre le statut de citoyen de l'Union, lequel a vocation à être le statut fondamental des ressortissants des États membres.

47. La citoyenneté de l'Union confère à chaque citoyen de l'Union un droit fondamental et individuel de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, sous réserve des limitations et des restrictions fixées par le traité et des mesures adoptées en vue de leur application.

48. Dans ce contexte, la Cour a jugé que l'article 20 TFUE s'oppose à des mesures nationales, y compris des décisions refusant le droit de séjour aux membres de la famille d'un citoyen de l'Union, qui ont pour effet de priver les citoyens de l'Union de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par leur statut.

49. Par contre, les dispositions du traité concernant la citoyenneté de l'Union ne confèrent en effet aucun droit autonome aux ressortissants d'un pays tiers. Les éventuels droits conférés à de tels ressortissants sont non pas des droits propres auxdits ressortissants, mais des droits dérivés de ceux dont jouit le citoyen de l'Union.

50. La finalité et la justification desdits droits dérivés se fondent sur la constatation que le refus de leur reconnaissance est de nature à porter atteinte, notamment, à la liberté de circulation du citoyen de l'Union.

51. À cet égard, la CJUE a déjà constaté qu'il existe des situations très particulières dans lesquelles, en dépit du fait que le droit secondaire relatif au droit de séjour des ressortissants de pays tiers n'est pas applicable et que le citoyen de l'Union concerné n'a pas fait usage de sa liberté de circulation, un droit de séjour doit néanmoins être accordé à un ressortissant d'un pays tiers, membre de la famille dudit citoyen, sous peine de méconnaître l'effet utile de la citoyenneté de l'Union, si, comme conséquence du refus d'un tel droit, ce citoyen se voyait obligé, en fait, de quitter le territoire de l'Union pris dans son ensemble, en le privant ainsi de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par ce statut.

52. Toutefois, le refus d'accorder un droit de séjour à un ressortissant d'un pays tiers n'est susceptible de mettre en cause l'effet utile de la citoyenneté de l'Union que s'il existe, entre ce ressortissant d'un pays tiers et le citoyen de l'Union, membre de sa famille, une relation de dépendance telle qu'elle aboutirait à ce que ce dernier soit contraint d'accompagner le ressortissant d'un pays tiers en cause et de quitter le territoire de l'Union, pris dans son ensemble.

53. S'il revient certes aux États membres de déterminer les modalités de mise en oeuvre du droit de séjour dérivé qui doit, dans les situations très particulières sus-évoquées, être reconnu au ressortissant d'un pays tiers en vertu de l'article 20 TFUE, il n'en demeure pas moins que ces modalités procédurales ne peuvent toutefois pas compromettre l'effet utile dudit article 20.

54. Un ressortissant d'un pays tiers ne peut donc prétendre à l'octroi d'un droit de séjour dérivé au titre de l'article 20 TFUE que si, à défaut de l'octroi d'un tel droit au tant ce dernier que le citoyen de l'Union membre de sa famille se verraient contraints de quitter le territoire de l'Union.

55. La Cour précisant en outre que :

« L'octroi d'un tel droit de séjour dérivé ne peut être envisagé que lorsque le ressortissant d'un pays tiers membre de la famille d'un citoyen de l'Union, ne remplit pas les conditions imposées pour obtenir, sur le territoire d'autres dispositions et notamment, en vertu de la réglementation nationale applicable au regroupement familial, un droit de séjour dans l'État membre dont ledit citoyen est ressortissant.

Cependant, une fois qu'il a été constaté qu'aucun droit de séjour, en vertu du droit national ou du droit de l'Union dérivé, ne peut être octroyé au ressortissant d'un pays tiers, membre de la famille d'un citoyen de l'Union, le fait qu'il existe entre ce ressortissant et ce citoyen de l'Union une relation de dépendance telle qu'elle aboutirait à contraindre ledit citoyen de l'Union à quitter le territoire de l'Union dans son ensemble, en cas de renvoi, en dehors dudit territoire, du membre de sa famille, ressortissant de pays tiers, a pour conséquence que l'article 20 TFUE oblige en principe, l'État membre concerné à reconnaître un droit de séjour dérivé à ce dernier (Nous soulignons)».

1.1.2.2. Application au cas d'espèce

56. En l'espèce, Monsieur M.J.R. est marié à Madame C.M. de nationalité belge depuis 1985, le couple a en commun sept enfants tous majeurs et vivant essentiellement en Belgique.

57. Le requérant souffre également de diverses pathologies. Monsieur M. souffre entre autres de crises de goutte récurrentes, d'apnées du sommeil. Le requérant est également atteint de maladies cardiovasculaires et dépend donc à 90% de son épouse. Le requérant est régulièrement victime d'accident vasculaires cérébraux, ce que semble par ailleurs pas contester la partie adverse.

58. Il est de ce fait difficile voire impossible pour le requérant de vivre seul, Monsieur M. ayant une faible autonomie.

59. Les sept enfants du couple vivant à l'étranger, le requérant ne saurait rester vivre seul au Gabon avec lequel il n'a plus aucune attache véritable.

60. La partie adverse ne saurait demander au requérant de démontrer qu'il n'a plus une autre famille dans le pays d'origine dès lors que ce dernier apporte la preuve de la présence de toute sa famille en dehors du pays d'origine ; démonstration que ne conteste par ailleurs pas la partie adverse.

61. La notion de famille, de vie familiale ne s'aurait s'étendre au-delà de la relation existant entre ascendants et descendants sauf existence d'un lien de dépendance.

62. La partie adverse contestant la dépendance du requérant, elle ne saurait invoquer l'existence d'une vie familiale entre la partie requérante et une famille autre que ses enfants et son épouse.

63. De même, dans sa définition de la vie familiale, la CEDH prend en compte le fait « que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit ».

64. La partie requérante démontre n'avoir pas de lien étroit avec un quelconque prétendu membre de famille dans le pays d'origine.

65. Par ailleurs, on ne saurait imposer/contraindre Madame C.M. épouse du requérant à effectuer des voyages réguliers afin de l'accompagner et/ou de lui apporter secours alors que l'épouse de la partie requérante, par ailleurs citoyenne de l'Union vit en Belgique où elle a une vie privée et familiale accomplie avec tous ses enfants présents en Belgique eux aussi.

66. Le refus de la partie défenderesse d'accorder le droit au séjour au requérant en vertu du droit dérivé tiré de la qualité de citoyenne de l'Union de son épouse, contraindrait non seulement Madame C.M. à rejoindre son époux et conduirait fatalement à la perte de tous ses droits à la GRAPA et donc à une précarité certaine ; mais l'obligerait également à quitter l'Union en vue de rejoindre son époux ce qui est contraire à toute la jurisprudence précitée ; outre la séparation du reste de la famille.

67. En effet, en raison de son état de santé, le requérant dépend à plus de 90% de son épouse, l'intéressé ayant besoin d'assistance pour prendre une douche, s'alimenter, se déplacer sur de longues distances ; en un mot le requérant a besoin d'assistance pour avoir une vie sociale minimale. La présence de son épouse et ses enfants en Belgique sont donc sans nul doute d'un grand avantage pour cette vie équilibrée.

68. L'épouse du requérant étant pensionnée, elle a les disponibilités nécessaires à la prise en charge de son époux en plus de l'intimité que liée à leur union sans que ce dernier ait besoin de retourner au pays d'origine.

69. L'état de dépendance entre le requérant et épouse est donc avéré et manifeste. Cet état répondant pleinement aux exigences/enseignements repris dans les différents arrêts de la CJUE en vertu de l'article 20 TFUE.

70. S'il est vrai que le droit de séjour dérivé découlant de l'article 20 TFUE n'est pas absolu, que les États membres peuvent refuser de l'octroyer dans certaines circonstances particulières, il n'est pas moins vrai que ce refus doit être fondé sur l'existence d'une menace réelle et suffisamment grave pour l'ordre public ou la sécurité publique compte tenu notamment des infractions pénales commises par ledit ressortissant.

71. Il est de jurisprudence constante que l'appréciation d'une exception au droit de séjour dérivé découlant de l'article 20 TFUE doit tenir compte notamment du droit au respect de la vie privée et familiale tel qu'énoncé à l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'union Européenne¹⁰ et dans un sens plus large du principe de proportionnalité en tant que principe général de droit applicable au sein de l'Union.

72. Un refus de regroupement familial au requérant alors que ce dernier ne représente pas une menace pour l'ordre public ou la sécurité publique est donc manifestement disproportionné.

73. Refuser à la partie requérante un droit au séjour dérivé en Belgique au seul motif que son épouse ne disposerait pas de ressources suffisantes alors même qu'il existe entre eux une relation de dépendance telle que décrite précédemment constituerait une atteinte à la jouissance effective de l'essentiel des droits découlant du statut de citoyen de l'Union qui est disproportionnée au regard de l'objectif poursuivi par une telle condition de ressources à savoir préserver les finances publiques de l'État membre concerné.

74. La démonstration des ressources suffisantes étant un objectif purement économique, se distinguant de l'objectif du maintien de l'ordre public et de la sécurité publique, ils ne permettent de ce fait pas de justifier des atteintes aussi graves à la jouissance effective de l'essentiel des droits découlant du statut de citoyen de l'Union.

75. La Cour poursuit son raisonnement dans le même arrêt en concluant que (la partie requérante souligne) :

« [...] Lorsqu'il existe une relation de dépendance au sens du point 39 du présent arrêt entre un citoyen de l'Union et le ressortissant d'un pays tiers, membre de sa famille, l'article 20 TFUE s'oppose à ce qu'un État membre prévoie une exception au droit de séjour dérivé que cet article reconnaît à ce ressortissant d'un pays tiers, au seul motif que ledit citoyen de l'Union ne dispose pas de ressources suffisantes.

Dès lors, comme l'a relevé en substance M. l'avocat général, au point 66 de ses conclusions, l'obligation imposée au citoyen de l'Union de disposer de ressources suffisantes pour lui et le membre de sa famille, ressortissant d'un pays tiers, est de nature à compromettre l'effet utile de l'article 20 TFUE si elle aboutit à ce que ledit ressortissant doive quitter le territoire de l'Union, pris dans son ensemble et à ce que, en raison de l'existence d'une relation de dépendance entre ce ressortissant et le citoyen de l'Union, ce dernier soit, dans les faits, contraint de l'accompagner et, partant, de quitter, lui aussi, le territoire de l'Union. ».

76. L'article 20 TFUE s'oppose donc à ce qu'un État membre rejette une demande de regroupement familial, introduite par un ressortissant d'un pays tiers, conjoint d'un citoyen de l'Union qui possède la nationalité de cet État membre et qui n'a jamais exercé sa liberté de circulation, au seul motif que ce citoyen de l'Union ne dispose pas, pour lui et son conjoint, de ressources suffisantes afin de ne pas devenir une charge pour le système national d'assistance sociale, sans qu'ait été examiné s'il existe, entre ledit citoyen de l'Union et son conjoint, une relation de dépendance d'une nature telle que, en cas de refus d'octroi d'un droit de séjour dérivé à ce dernier, ledit citoyen de l'Union serait contraint de quitter le territoire de l'Union pris dans son ensemble et serait ainsi privé de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par son statut.

77. Le refus de l'administration de reconnaître le droit au regroupement familial au requérant au motif que son épouse et regroupante ne disposerait pas de revenus suffisants, contraindrait Madame [M.] à quitter elle aussi le territoire de l'union en vue d'apporter secours et assistance à son époux en l'accompagnant au Gabon en raison de la relation de dépendance entre le requérant et son épouse ; ce qui manifestement compromet l'effet utile de l'article 20 TFUE.

78. De jurisprudence constante, S'il existe une relation de dépendance entre le Belge sédentaire et son membre de famille, telle que le belge serait contraint de quitter le territoire de l'Union en cas de refus de regroupement familial, un droit de séjour dérivé doit être accordé au membre de famille sur base de l'article 20 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, même si le Belge ne remplit pas les conditions du regroupement familial (CJUE, arrêt Zambrano, C- 34/09, 8/03/11 ; CJUE, C- 133/15, 10/05/17).

79. Il ressort clairement de cette jurisprudence que le fait de ne pas remplir les conditions fixées par l'article 40ter ne doit pas être un motif de refus de regroupement familial dès le moment où il existe un climat de dépendance entre la partie requérante et son épouse.

80. Dans le cas d'espèce l'état de santé de la partie requérante tel que l'atteste les différents certificats médicaux, son âge avancé sont des motifs suffisants pour accorder le regroupement familial au sens de l'article 20 du traité sur le fonctionnement de l'Union Européenne.

81. La partie défenderesse ne saurait donc rejeter de manière automatique la demande de la partie requérante au seul motif que l'épouse du requérant ne disposerait pas de revenus suffisants sans avoir égard à la relation de dépendance entre le requérant et son épouse.

82. Le fait pour la partie défenderesse d'affirmer que le couple a toujours réussi à maintenir sa relation à distance n'énervé en rien les observations précédemment faites.

83. En effet, et comme rappelé par la partie adverse elle-même, l'épouse du requérant a obtenu une protection internationale en 2011 ; à cette période et même plus tard, la partie requérante était en bonne santé. Il lui était dès lors plus facile de se déplacer afin d'être proche de son épouse et de ses enfants.

84. Ce n'est que plusieurs années plus tard que l'intéressé verra son état de santé se détériorer. Sa dépendance vis-à-vis de son épouse s'est dès lors accrue. De la même manière, l'état de santé de la partie requérante s'est encore plus détérioré entre juin 2022 et aujourd'hui comme le prouve le rapport médical (formulaire type) transmis en annexe.

85. Ainsi, le droit au séjour sollicité par la partie requérante s'impose maintenant et n'était pas nécessaire par le passé parce que le requérant qui était en bon état de santé par le passé a malheureusement été fort affaibli par la maladie et chaque déplacement représente un risque élevé pour lui.

86. Si la partie requérante pouvait vivre loin de son épouse il y a dix, cinq, trois ou deux ans, il lui est devenu impossible de vivre loin de celle-ci aujourd'hui.

87. Le fait pour la partie requérante d'avoir vécu plusieurs années de relation à distance avec son épouse, ne saurait le priver de l'application du droit dérivé sans une appréciation actualisée de sa situation et notamment de son état de santé. D'autant plus que la vie de famille à distance entre la partie requérante et son épouse ne durera que quelques années.

88. Partant, la dépendance du requérant vis-à-vis de son épouse est dès lors avérée, et l'article 20 TFUE s'applique dès lors en l'espèce.

(...)

95. La partie défenderesse n'a pas impliqué toutes circonstances utiles et pertinentes dans son appréciation pour prendre à l'encontre de la partie requérante une décision de refus de séjour en vue d'un regroupement familial.

96. La partie adverse ne démontre aucunement avoir pris en compte les circonstances spécifiques qui pouvaient liées à la situation de la partie requérante.

97. Ainsi par exemple, elle estime dans sa décision que non seulement les revenus de la partie requérante ne sont pas suffisants, mais encore qu'il n'existe pas un climat de dépendance entre la partie requérante et son épouse.

98. En effet, s'il est vrai que l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 énumère les conditions nécessaires aux fins d'obtention d'un regroupement familial, il n'est pas moins vrai que l'absence d'une des conditions n'entraîne pas automatiquement le refus de séjour en vue d'un regroupement familial.

99. En effet, il ressort de l'ensemble des pièces du dossier de la partie requérante qu'elle est atteinte d'un grand nombre de pathologies au regard des différents certificats médicaux qui ont été produits, outre son âge avancé, l'intéressé a 78 ans.

100. Toute sa famille vit en Belgique ou au Royaume-Uni et 5 sur 7 de ses enfants ont déjà la nationalité belge tout comme son épouse qui y vit.

101. La partie requérante vit au Gabon, et le refus de séjour en vue d'un regroupement familial l'obligerait à retourner vivre au Gabon seul sans l'assistance de son épouse, ni de ses enfants.

102. Seulement, il est de jurisprudence constante que, « si le citoyen dépend des membres de sa famille à un point tel que l'éloignement de ces derniers conduirait de facto à ce qu'il doive quitter le territoire de l'Union, ledit éloignement est illégal. » CJUE, Grande Chambre, 8 mai 2018, K.A. e. a. contre Belgische Staat, aff. C-82/16.

103. La partie adverse ne saurait justifier le refus d'autorisation de séjour motif pris de ce que la partie requérante a toujours été atteinte de maladies et était suivi en Belgique lors de ces nombreux voyages alors même qu'à cette époque, la partie requérante était encore en service et en meilleur état qu'aujourd'hui.

104. Dans sa motivation, la partie adverse ne prend en compte ni l'âge avancé de la partie requérante, ni les risques d'AVC repris dans les différents rapports médicaux. Ces différents éléments rendant particulièrement difficile des voyages régulier en avion.

105. Les circonstances de la cause invoquées par la partie requérante comprennent notamment :

- Son état de santé: en effet la partie requérante souffre de plusieurs pathologies lesquelles nécessitent la présence effective et continuelle d'une personne qui pourrait s'occuper d'elle ;
- Son âge avancé : le requérant est âgé de 78 ans et n'a plus la force nécessaire pour résider seul outre les différentes maladies dont il est atteint ;
- L'envoi régulier des revenus : La partie requérante reçoit de façon régulière une participation financière provenant de trois de ses enfants à hauteur de 500 euros outre le paiement des différentes factures d'hôpitaux par ces derniers ;
- Sa dépendance vis-à-vis des membres de sa famille et particulièrement de son épouse ;
- Sa vie privée et familiale développée sur le territoire : toute la famille de la partie requérante réside en Belgique.

(...)

139. La partie adverse a fait une erreur manifeste d'appréciation en considérant que la partie requérante n'apporte pas la preuve de suffisance de ses revenus et ne dépend pas de son épouse

140. Il convient de relever qu'au regard de l'état de santé, psychologique de la partie requérante, elle ne saurait être amenée à vivre seule dépourvue d'aide et livrée à elle.

141. La partie adverse ne saurait donc faire fi de l'âge avancé de la partie requérante, des nombreuses pathologies dont elle souffre, du fait qu'elle soit pensionnée et lui refuser son autorisation de séjour en vue d'un regroupement familial motif pris de ce qu'elle ne dépend pas assez de sa famille et particulièrement de son épouse ; ou encore qu'elle pourrait de manière hypothétique avoir de l'assistance de personnes autres que son épouse et ses enfants.

142. On entend par dépendance l'état d'une personne qui par suite d'une maladie physique, mentale ou psychique ou d'une déficience de même nature a un besoin important et régulier d'assistance d'une tierce personne pour les actes essentiels de la vie.

143. Entre dans la catégorie acte essentiel de la vie :

- dans le domaine de l'hygiène corporelle : les aides et soins visant à la propreté du corps ;
- dans le domaine de la nutrition : les aides et soins visant à l'assistance pour l'absorption de l'alimentation, l'hydratation et la nutrition entérale ;
- dans le domaine de l'habillement : les aides et soins visant à s'habiller et à se déshabiller ;
- dans le domaine de la mobilité : les aides et soins visant aux changements de position, aux déplacements et aux accès et sorties du logement.

144. L'assistance d'une tierce personne consiste à effectuer en tout ou en partie à la place de la personne dépendante les actes essentiels de la vie ou à surveiller ou à soutenir la personne dépendante en vue de permettre l'exécution de ces actes.

145. Au regard des différents certificats médicaux de la partie requérante qui suivant l'attestation de soins à domicile du 1er Juillet 2022, a été victime d'un accident vasculaire cérébral et avait besoin des soins ultérieurs notamment une toilette quotidienne 7 fois par semaine.

146. Il ne suffit pas simplement pour la partie adverse de prendre des décisions hâtives mais elle a l'obligation d'étudier au cas par cas les situations qui lui sont soumises et prendre une décision adéquate en prenant en compte toutes les conséquences que pourraient engendrer sa décision.

147. La partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation en ce qu'elle n'a pas tenu compte des éléments du dossier notamment les différents certificats médicaux qui relatent l'état de santé de la partie requérante preuve de sa dépendance à l'égard de sa famille.

148. Si la partie adverse avait pris tous les éléments du dossier de la partie requérante en compte, elle aurait constaté d'une part que la partie requérante est complètement dépendante de sa famille et

particulièrement de son épouse, et d'autre part remplit les conditions prévues par l'article 40ter de la loi du 15 Décembre 1980.

149. La partie adverse commet également une erreur manifeste d'appréciation en ce qu'elle considère que parce que la partie requérante a régulièrement rendu visite à son épouse à la fin de sa mission après du poste diplomatique gabonais en Belgique sans jamais demander de regroupement familial reviendrait à dire que la partie requérante pourrait continuer à vivre ainsi et poursuivre les allers et retours en lieu et place d'un regroupement familial.

150. Un tel raisonnement est erroné dès lors que la partie requérante n'avait aucun besoin de rester en permanence avec son épouse à cette période parce qu'étant en meilleure santé qu'aujourd'hui. Ceci permet également de démontrer l'absolue nécessité de la demande introduite aujourd'hui compte tenu notamment de l'état de santé et de la situation actuelle de la partie requérante.

151. En raison de ce qui précède, la partie adverse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre refus d'autorisation de séjour.

152. Par conséquent, la motivation ne répond pas aux exigences légales.

153. Que partant, le moyen est fondé.

(...)

154. Le devoir de minutie peut être rattaché aux principes de bonne administration ainsi qu'au principe général de droit de l'exercice effectif du pouvoir d'appréciation.

155. « Il impose à l'administration de veiller, avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de pouvoir prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328, Hadad, cité par P. GOFFAUX, Dictionnaire élémentaire de droit administratif 2014, Bruylant, p. 162).

156. Suivant ce principe, la partie adverse, lorsqu'elle doit prendre une décision, doit procéder à un examen complet et particulier des données de l'espèce avant de se prononcer.

157. Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99).

158. Il ressort de la lecture de la décision querellée que la défenderesse viole le devoir de minutie et de prudence en ce qu'elle n'a pas recueilli toutes les données utiles de l'espèce afin de les examiner soigneusement.

159. Si la partie adverse avait recueilli toutes les données de l'espèce, elle aurait su que la partie requérante dispose non seulement des ressources suffisantes au sens de l'Article 40ter mais aussi qu'elle dépend totalement de sa famille tant sur le plan sanitaire ou que sur le plan alimentaire.

160. Si la partie requérante avait fait preuve de plus de minutie, elle aurait également su à la lecture des différents billets d'avion soumis lors de la demande introduite par la partie requérante que l'épouse du requérant ne le quitte plus depuis quelques années et qu'elle voyage systématiquement avec celui-ci et l'accompagne partout où il va parce que le chassant vulnérable, fragile et malade.

161. La partie requérante n'a ni son épouse, ni ses enfants au pays d'origine. Son épouse n'ayant par ailleurs le droit d'être du territoire du Royaume pendant plus de 29 jours parce que bénéficiant de la GRAPA. Elle ne saurait donc se déplacer pour une longue période au risque de ne plus pouvoir y avoir droit.

162. La partie adverse ne démontre à aucun moment avoir pris en compte ces différents éléments 163. La partie adverse disposant d'un pouvoir d'appréciation en la matière, devait agir avec minutie et de prudence dans l'appréciation de la demande de la partie requérante et prendre en compte tous les éléments de l'espèce, compte tenu de la gravité de la décision envisagée.

164. Partant le moyen est fondé.

(...").

2.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van de artikelen 1, 3 en 7 van de richtlijn 2004/38/EG. Zijn Belgische echtgenote heeft immers geen gebruik gemaakt van haar recht op vrij verkeer. De richtlijn 2004/38/EG is niet van toepassing op de familieleden van een burger van de Unie, die nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en steeds heeft verbleven in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., ECLI:EU:C:2011:734, punt 58; 8 mei

2013, C-87/12, Ymeraga e.a., ECLI:EU:C:2013:291, punt 30). Het blijkt ook niet dat een nationale wettelijke bepaling dezelfde aanpak als dit Unierecht van toepassing acht op statische eigen onderdanen. De Raad neemt echter wel het betoog mee dat kan worden gelezen ter ondersteuning van dit onderdeel van het middel dat handelt over artikel 20 VWEU aangezien zoals hieronder blijkt, dit wel relevant is voor een familielid van een statische Unieburger. Verzoeker kan evenmin dienstig de schending opwerpen van artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet. Immers is de bestreden beslissing geen beslissing tot weigering, beëindiging, intrekking of niet-vernieuwing van de machtiging tot verblijf. De Raad neemt echter wel het betoog mee dat verzoeker onder dit onderdeel van het middel ontwikkelt over de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. De aanvraag van een verblijfskaart werd door verzoeker dus ingediend in functie van een statische Belg overeenkomstig artikel 40, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

[...]”.

2.4. Een van de voorwaarden vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing niet “dat het pensioen dat de referentiepersoon ontvangt voor het overgrote gedeelte bestaat uit Inkomensgarantie voor Ouderen en slechts voor een zeer klein deel uit rustpensioen”. Voor wat betreft de hierna gedane vaststelling, “Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat IGO niet mee in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen”, brengt verzoeker hiertegen niets in concreto in. Deze vaststelling vindt alleszins steun in rechtspraak van de Raad van State waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst. Verweerder heeft verder oog gehad voor het feit dat drie kinderen van verzoeker financieel willen bijdragen en sluit dus inkomsten die afkomstig zijn van anderen dan de referentiepersoon niet uit, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden in zijn verzoekschrift. Verweerder stelt echter vast dat “dit eigenlijk enkel gestaafd [werd] met verklaringen op eer. Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat deze

engagements daadwerkelijk worden uitgevoerd. Vandaar dat de verklaringen op eer niet in overweging kunnen worden genomen.” Verzoeker betoogt dat als verweerder erom had gevraagd, hij de stukken zou hebben overgemaakt ten bewijze van het feit dat zijn kinderen in totaal maandelijks 500 euro financieel bijdragen. Hij voegt deze als stuk 5 bij het verzoekschrift. De Raad kan echter niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing besluiten op grond van stukken waarover verweerder niet beschikte op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht ligt ook bij verzoeker. Hij heeft een aanvraag ingediend om zijn Belgische echtgenote te vervoegen en hij was er dus toe gehouden aan te tonen dat hij voldeed aan de gestelde voorwaarden om de gevraagde verblijfskaart te krijgen. Het blijkt niet en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige overschrijvingen uitgevoerd door zijn kinderen bij te brengen, noch dat hij niet moest weten dat hij die stukken moest bijbrengen. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de volgende vaststelling in de bestreden beslissing: *“Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, er werd vastgesteld dat het gros van de bewezen bestaansmiddelen van referentiepersoon niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Voor zover alsnog de behoefteanalyse wel zou moeten gemaakt worden, omwille van het kleine stukje rustpensioen dat wel in overweging kan worden genomen, moet worden vastgesteld dat hoe zuinig deze mensen ook leven, ze hoe dan ook ten laste vallen van de Belgische openbare overheden. Vandaar dat evenmin in toepassing van art. 42, §1, tweede lid het verblijfsrecht kan worden toegestaan.”*

2.5. De vaststellingen dat de Belgische referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen en dat de behoefteanalyse niet tot een ander resultaat kan leiden, blijven dan ook overeind.

2.6. Kernpunt van de betwisting vormt echter de vraag of de verwerende partij op zorgvuldige wijze heeft afgewogen of verzoeker als echtgenoot van een Unieburger die haar recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in deze omstandigheden toch aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht overeenkomstig artikel 20 van het VWEU omdat hij van haar wegens zijn ouderdom en gezondheidstoestand in hoge mate afhankelijk is en of zij hierbij geen manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

2.7. Artikel 20 van het VWEU luidt als volgt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) [...]

c) [...]

d) [...]

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

2.8. Zoals verzoeker terecht uiteenzet, verleent artikel 20 van het VWEU aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit, de status van de burger van de Unie (HvJ 11 juli 2002, D’Hoop, C-224/98; HvJ 2 oktober 2003, Garcia Avello, C-148/02). Aangezien de referentiepersoon de Belgische nationaliteit bezit, heeft zij ontegenzeggelijk deze status. Het Hof heeft herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (HvJ 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, §31; HvJ 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, §41; HvJ 13 september 2016, Rendon Marin, C-165/14, §70). In het arrest Ruiz Zambrano zette het Hof van Justitie uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk zou zijn genoopt het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd. Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, ptn. 43 en 44). In navolgende arresten, zoals in het arrest Dereci (HvJ 15 november 2011, Dereci, C-256/11), het arrest O. en S. (HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken

C-356/11 en C357/11, O. en S.) en het arrest K.A. (HvJ 8 mei 2018, K.A., C-82/16) heeft het Hof van Justitie principieel bevestigd dat Unieburgers niet in de feitelijke onmogelijkheid mogen verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. Het Hof stelde dat dit een criterium van zeer bijzondere aard betreft, dat betrekking heeft op de gevallen die erdoor worden gekenmerkt dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten (HvJ 15 november 2011, Dereci, C-256/11, §§66,67). Uit het arrest O. en S. blijkt verder duidelijk dat uit de rechtspraak van het Hof niet volgt dat de in het arrest Zambrano ontwikkelde beginselen enkel gelden voor situaties waarin tussen de onderdaan van het derde land voor wie een verblijfsrecht wordt gevraagd en de burger van de Unie, een jong kind, een biologische band bestaat waaruit eventueel het verblijfsrecht van de verzoeker zou volgen. Het is de afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, die het nuttig effect van het Unieburgerschap in het geding kan brengen (HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en C357/11, O. en S., §§ 55-56). Dit wordt principieel bevestigd in het arrest K.A. waarin het Hof toevoegt dat in het slechts in uitzonderlijke gevallen wordt erkend dat tussen twee volwassenen die behoren tot dezelfde familie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan. Met name in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is (HvJ 8 mei 2018, K.A., C-82/16, §65).

2.9. Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof inzake het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen kan worden ontleend aan artikel 20 van het VWEU (zie *Parl.St. Kamer*, 2010- 2011, nrs. 53443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6). Bijgevolg bestaat er met betrekking tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden weigeringsbeslissing steunt, een Unierechtelijk aanknopingspunt. Aangezien de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87), dient het voormelde artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 van het VWEU. Daarbij moet de relevante rechtspraak van het Hof, die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 van het VWEU, in acht worden genomen. De nationale rechter moet immers, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift, zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21; zie RvV 22 maart 2021, nr. 251.317). De Raad moet derhalve de in punt 2.8. bedoelde arresten van het Hof van Justitie in ogenschouw nemen.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn in punt 1.2. bedoelde aanvraag gepaard liet gaan met een gemotiveerde brief van 13 september 2022, opgesteld door zijn raadsman C.E. Hierin schetst hij de elementen die zijn zaak kenmerken. Hij wijst erop dat hij in 1985 is getrouwd met zijn echtgenote, dat zij erkend werd als vluchteling en daarna de Belgische nationaliteit verwierf. Hij zet uiteen dat hij zeven kinderen heeft met haar, van wie de meesten de Belgische nationaliteit hebben, alsook kleinkinderen. Hij wijst erop dat hij vroeger regelmatig heen en weer pendelde tussen Gabon en België alsook zijn echtgenote, teneinde een gezinsleven te leiden. Hij wijst erop dat hij een dagje ouder wordt, aan medische aandoeningen lijdt, dat hij zo goed als geen autonoom leven meer kan leiden, dat hij niet alleen in Gabon kan blijven en dat zijn Belgische gepensioneerd echtgenote hem ook niet zomaar kan vervoegen in Gabon. Ze geniet hier immers van een rustpensioen en van IGO – waardoor ze niet meer dan 29 kalenderdagen afwezig mag zijn uit België – en haar kleinkinderen, die ze regelmatig van school gaat halen, zijn hier. Hij verwijst onder meer naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en zet zijn afhankelijkheid ten opzichte van zijn echtgenote uiteen met verwijzing naar de elementen die zijn zaak kenmerken, waarbij hij verwijst naar artikel 20 van het VWEU en de bovenvermelde arresten van het Hof van Justitie. Hij benadrukt zijn gezondheidstoestand, legt uit dat hij aan verschillende pathologieën lijdt, waardoor hij naar zijn oordeel voor 90% afhankelijk is van zijn echtgenote. Hij legt uit dat hij van haar afhankelijk is om zich te douchen, te eten, en zich te verplaatsen voor verre afstanden. Deze brief ging vergezeld met een resem overtuigingsstukken, waaronder stukken die het gependel tussen België en Gabon van verzoeker en zijn echtgenote aantonen, stukken over de IGO van verzoekers echtgenote alsook medische stukken met afgedrukte data van 9, 13 en 19 augustus 2021, 1 juli 2022 en 25 augustus 2022.

2.11. In de bestreden beslissing kan hierover het volgende worden gelezen:

“Tenslotte haalt de advocaat van betrokkene ook nog aan het betrokkene gezondheidsproblemen heeft waardoor een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegestaan. Alle kinderen van betrokkene zouden immers in het buitenland verblijven waardoor er niemand meer voor hem kan zorgen in het land van herkomst. De Belgische referentiepersoon kan België niet verlaten om voor betrokkene te gaan zorgen, net omdat ze inkomensgarantie voor ouderen geniet. Een andere reden is omdat ze instaat voor de zorg over de kleinkinderen, meerbepaald omdat ze mee zorgt voor het ophalen van de kleinkinderen op school (waarvan een bewijsstuk werd voorgelegd). Op basis van de voorgelegde documenten kan echter niet besloten worden dat er van een afgeleid verblijfsrecht sprake is. De referentiepersoon woont sinds 2010 in België, aanvankelijk als asielzoekster en sinds 2011 als erkend vluchteling. Nadien werd zij genaturaliseerd tot Belg. Ook de kinderen van mevrouw werden erkend als vluchteling. Mijnheer heeft mevrouw, overeenkomstig de verklaringen van de advocaat en eveneens de gegevens van het administratief dossier, zeer regelmatig opgezocht door de jaren heen. Hij heeft nooit eerder gezinshereniging aangevraagd. Het is dan ook redelijk te stellen dat mevrouw al die jaren zelfstandig in België heeft geleefd en haar leven heeft opgebouwd. Alsook dat het koppel er steeds in geslaagd is hun relatie verder te onderhouden op afstand, dmv. regelmatige contacten/bezoekjes over een weer. De reden waarom een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegestaan is de medische situatie van mijnheer, waardoor hij overeenkomstig de verklaringen van de advocaat niet meer in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen. De stavingsstukken daartoe zijn: Een brief van UMC Sint Pieter dd. 9.08.2021 waaruit blijkt dat mijnheer op consultatie ging voor zijn hart op 9.08.2021. Het besluit is dat de medicatie die betrokkene al nam kan worden verdergezet, dat hij verder moet worden opgevolgd en dat er nog bijkomend een bloedonderzoek en een echografie moet worden genomen. Een brief van UMC Sint-Pieter dd. 19.08.2021 ivm opvolging na terugkeer uit Afrika van slaapapneu, zelfde conclusie als voorgaande: behandeling verder zetten. Een brief van ASZ waaruit blijkt dat mijnheer werd opgenomen op de dienst Neurologie op 25.06.2022 nav een CVA met een attest thuiszorg van 1.07.2022 waaruit blijkt dat betrokkene nazorg nodig heeft n.d. dagelijks wassen, 7 keer per week. Een brief van het ASZ dd. 23.08.2022 waaruit blijkt dat mijnheer werd opgenomen op de dienst Cardiologie eveneens nav de CVA van 26.06.2022. Een document met de titel ‘medisch certificaat’, opgemaakt voor een zekere dokter [B.] dd. 13.08.2014 waarin is opgenomen dat dagelijks gebruik van een CPAP toestel is aangewezen + gelijkaardig attest van 19.08.2021 (toestel om slaapapneu tegen te gaan). Op basis van de voorgelegde stukken kan niet worden vastgesteld dat mijnheer niet voor zichzelf kan zorgen. Uit de medische historiek blijkt dat mijnheer al langer gezondheidsproblemen heeft en zich ook laat opvolgen in België tijdens de bezoeken aan zijn familie. Nergens uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat hij de persoonlijke zorg van mevrouw nodig heeft. Dat hij geen familie meer heeft in het land van herkomst omdat alle kinderen in het buitenland verblijven, werd evenmin aangetoond. Wat betreft het voorschrift dat mijnheer dient gewassen te worden, dagelijks: In hoeverre dit nog actueel is, werd niet aangetoond. Op zich is het ook niet omdat dit nog van toepassing zou zijn, dat mijnheer enkel kan gewassen worden in België. Overal in de wereld wonen mensen die wegens leeftijd en/of ziekte, al dan niet voor enige période of permanent, hulp nodig hebben bij persoonlijke hygiëne. Dat moet dus ook wel mogelijk zijn zich te laten helpen elders. Op basis van de voorgelegde stukken valt niet te begrijpen wat er veranderd is aan de concrete situatie van mijnheer waardoor een afgeleid verblijfsrecht zich nu opdringt, terwijl het in het verleden blijkbaar perfect kon dat mijnheer in het buitenland woonde en mevrouw in België, weliswaar met frequente bezoeken over en weer. Zowel mevrouw als mijnheer zijn volwassen personen die sinds jaren onafhankelijk van elkaar leven met behoud van hun gezinsleven op afstand. Niets sluit uit dat ze dat in de toekomst niet verder zouden kunnen organiseren. Het afgeleid verblijfsrecht is niet van toepassing.”

2.12. Verzoeker is van oordeel dat deze afwegingen getuigen van een manifeste beoordelingsfout en van een schending van de zorgvuldigheidsplicht waardoor verweerder in strijd met artikel 20 van het VWEU tot zijn conclusie is gekomen dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote. Hierdoor riskeert deze laatste ten onrechte België en het grondgebied van de Europese Unie te moeten verlaten om verzoeker wegens zijn gevorderde leeftijd en zijn medische situatie te ondersteunen in Gabon, waardoor haar het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd. Verzoeker verwijst naar arresten van het Hof van Justitie over artikel 20 van het VWEU en herhaalt de elementen die zijn zaak kenmerken. Hij benadrukt dat verweerder ten onrechte zijn gevorderde leeftijd en zijn gezondheidstoestand negeert en door dit alles afhankelijk is van zijn echtgenote, naar zijn oordeel voor 90%. Hij legt uit dat onder afhankelijkheid wordt verstaan de toestand van een persoon die als gevolg van een fysieke, mentale, psychische ziekte of een vergelijkbare stoornis aanzienlijke en regelmatige hulp van een derde persoon nodig heeft voor essentiële dagelijkse handelingen. Hij somt op wat onder de categorie essentiële dagelijkse handelingen valt, met name hulp

en zorg gericht op lichaamsreiniging, hulp en zorg gericht op bijstand bij voedselinname, hydratatie en enterale voeding, hulp en zorg gericht op aankleden en uitkleden, hulp en zorg gericht op verandering van positie, verplaatsing en toegang tot en vertrek uit de woning. De hulp van een derde persoon, zo wijst verzoeker erop, houdt in dat deze, geheel of gedeeltelijk, namens de afhankelijke persoon essentiële dagelijkse handelingen uitvoert of de afhankelijke persoon monitort of ondersteunt om de uitvoering van deze handelingen mogelijk te maken. Hij wijst er voorts op dat verweerder de begrippen gezin en gezinsleven niet zomaar verder kan oprekken en van hem verwachten dat hij maar met andere gezinsleden in Gabon moet verblijven, waar noch zijn vrouw, noch zijn kinderen verblijven. Ten slotte is het volgens verzoeker een manifeste beoordelingsfout van verweerder die ervan uitgaat dat aangezien hij in het verleden regelmatig zijn vrouw kwam bezoeken in België zonder gezinshereniging aan te vragen of zijn echtgenote hem in Gabon kwam bezoeken, hij of zijn echtgenote dit patroon thans kunnen verderzetten. Hij benadrukt dat de situatie van vroeger niet kan worden vergeleken met de situatie van nu. Hij is nu gepensioneerd en heeft een gevorderde leeftijd, hij heeft geen goede gezondheid meer, waardoor reizen risicovoller geworden is en het niet meer mogelijk is om ver van zijn echtgenote in Gabon te vertoeven. Hij wijst er op dat hij bij zijn aanvraag het bewijs heeft gevoegd dat zijn echtgenote hem de laatste tijd al vergezelde naar Gabon en terug en dat dit te maken heeft met het feit dat hij ziek, zwakker en fragiel is geworden. Van zijn echtgenote, die hier in 2011 werd erkend als vluchteling, die hier haar gezins- en privéleven leidt (zes van haar kinderen en al haar kleinkinderen verblijven in België) en nu ook gepensioneerd is en alhier de IGO geniet waardoor ze niet meer dan 29 dagen afwezig mag zijn uit het Rijk, kan volgens verzoeker ook niet zomaar worden verwacht dat ze België verlaat en met hem in Gabon gaat wonen.

2.13. Samen met verzoeker stelt de Raad vast dat verweerder een manifeste beoordelingsfout en een schending van de zorgvuldigheidsplicht begaat door de combinatie van factoren die verzoekers zaak kenmerken te negeren en van oordeel te zijn dat een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote niet werd aangetoond.

2.14. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker bij de in 1.2. bedoelde aanvraag verschillende medische documenten neergelegd die door verweerder worden opgesomd in de bestreden beslissing. Zo legde verzoeker onder meer een document neer, opgesteld door dr. E.V. van het A.S.Z. ziekenhuis, afdeling Neurologie, met afdrukdatum 1 juli 2022. Hierin kan worden gelezen onder de rubriek *“Familiaal”* dat verzoeker thuis woont met zijn echtgenote. Uit het document blijkt dat verzoeker als 75-jarige patiënt werd opgenomen naar aanleiding van een *“ischemisch CVA (herseninfarct) met opvallende vertraagdheid, affluente spraak, rechter onderste quadrantanopsie (zichtsverlies), neglect rechts, zonder sensorimotore uitval”* en dat er sprake is van een *“Blijvend nauw aspect van de arteria carotis interna (binnenste halsslagader) links met ter hoogte van het caverneuze gedeelte een hooggradige occlusie tot volledige stenose (hoge tot volledige vernauwing)”*. In dit document kan ook worden gelezen dat verzoeker *“gemengd fatische stoornissen”* (spraakstoornissen) behoudt en dat logopedie aangewezen is. In het bijhorend attest thuiszorg opgesteld door dr. E.V. van het A.S.Z. ziekenhuis blijkt dat verzoeker de volgende thuisbehandeling moet krijgen: *“Toilet: dagelijks wassen à rato van 7 per week”*. Verzoeker legde ook neer, een document opgesteld door dr. F.B. en dr. G.D.M. van het A.S.Z. ziekenhuis, afdeling Cardiologie, met afdrukdatum 25 augustus 2022. Hierin kan opnieuw worden gelezen onder de rubriek *“Familiaal”* dat verzoeker thuis woont met zijn echtgenote. In dit document werd besloten dat verzoeker op de dienst Cardiologie werd opgenomen op 23 augustus 2022 en dat er atypische thoracale pijn wordt weerhouden, waarbij er sprake is van *“coronaire wandonregelmatigheden”* die verder moeten worden opgevolgd. Verder wordt er op gewezen dat verzoeker op 25 juni 2022 *“een ischemisch CVA doormaakte met gemende afasie, opvallende vertraagdheid, rechter onderste quadrantanopsie, neglect rechts, zonder sensorimotore uitval, met recente ischemie linker hemisfeer vanuit hooggradige linker ACI stenose intracraniëel, altoen geen vaatheelkunde mogelijk.”*

2.15. Gelet op het voormelde is het een kennelijke beoordelingsfout om zomaar van verzoeker te vereisen dat hij het gependel tussen Gabon en België kan voortzetten alsook het onderhouden van een *“relatie (...) op afstand”*. De Raad kan verzoeker immers redelijkerwijs volgen in zijn standpunt dat zijn leeftijd (75 jaar op ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing) gecombineerd met zijn verslechterde gezondheid hem niet langer toelaten om deze reizen tussen Gabon en België aan te houden. Verweerder bekijkt ten onrechte verzoekers situatie vanuit het prisma van het verleden, toen hij en zijn echtgenote nog jong waren, verzoekers echtgenote zelfstandig in België leefde en *“het koppel er steeds in geslaagd is hun relatie verder te onderhouden op afstand, dmv regelmatige contacten/bezoekjes over een weer.”* De redenering van verweerder dat verzoeker en zijn echtgenote volwassen personen zijn die er in het verleden in slaagden om onafhankelijk van elkaar te leven met behoud van hun gezinsleven waarbij *“Niets uit[sluit] dat ze dat in de toekomst niet verder zouden kunnen organiseren.”*, is een manifeste beoor-

delingsfout doordat hij geen oog heeft voor de evolutie van verzoekers persoonlijke situatie. Verzoeker heeft niet alleen een gevorderde leeftijd, hij lijdt aan verschillende pathologieën zoals blijkt uit de overgemaakte stukken, waarin ook kan worden gelezen dat hij thuis woont met zijn echtgenote. Verzoeker zal er in de toekomst redelijkerwijs niet jonger op worden en verweerder toont ook niet aan dat de pathologieën die in de medische certificaten worden vermeld, in de toekomst als verzoeker nog ouder wordt, zullen verdwijnen. Het staat vast dat verzoeker nood heeft aan bijstand voor zijn dagelijks toilet. Maar uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat verzoeker sedert zijn herseninfarct te maken heeft met *“opvallende vertraagdheid, affluente spraak, rechter onderste quadrantanopsie (zichtsverlies)”*. Hieruit komt redelijkerwijs de situatie naar voor van een man van 75 jaar die ten gevolge van een herseninfarct op deze leeftijd, afhankelijk is geworden van zijn echtgenote, niet alleen om te worden gewassen maar ook, zoals verzoeker terecht uitlegt, voor essentiële dagelijkse handelingen zoals gehele of gedeeltelijke hulp bij het eten, bij het aankleden en uitkleden vermits hij niet alleen kan instaan voor lichaamshygiëne alsook bij verplaatsingen binnen- en buitenhuis, waarbij ze verzoeker kan monitoren of ondersteunen om de uitvoering van al deze handelingen mogelijk te maken. Uit niets blijkt dat verzoeker hiervoor steun krijgt van anderen dan voornamelijk zijn echtgenote. Zo blijkt niet dat verzoeker in een woonzorgcentrum zit of thuiszorg ontvangt. Het argument van verweerder dat nergens uit deze stukken blijkt dat verzoeker de persoonlijke zorg van zijn echtgenote nodig heeft, negeert de vaststellingen op de medische documenten dat verzoeker sedert zijn herseninfarct te maken heeft met *“opvallende vertraagdheid, affluente spraak, rechter onderste quadrantanopsie (zichtsverlies)”*, alsook dat hij thuis woont met zijn echtgenote en negeert dat echtgenoten die samenwonen elkaar redelijkerwijs ondersteunen om het dagdagelijks leven menswaardig te laten verlopen m.i.v. persoonlijke verzorging. Verweerder verwijt verzoeker dat hij niet aantoonst dat hij geen familie heeft in Gabon die voor hem kan zorgen, maar de Raad ziet niet in waarom verweerder dergelijks verlangt, daar waar verzoeker een Belgische echtgenote heeft in België, hij niet betwist dat de band tussen hen nog steeds hecht is – verweerder betwist in de bestreden beslissing nergens dat verzoeker zeven kinderen heeft met zijn Belgische echtgenote en hierin kan ook gelezen worden, *“Mijnheer heeft mevrouw, overeenkomstig de verklaringen van de advocaat en eveneens de gegevens van het administratief dossier, zeer regelmatig opgezocht door de jaren heen”* – en het een bejaard geworden man met verschillende aandoeningen vrijstaat om zich te vestigen bij zijn negen jaar jongere echtgenote omdat hij van haar afhankelijk is geworden. De Raad ziet niet in waarom verzoeker door verweerder voor de voeten wordt gegooid dat hij nooit eerder gezinshereniging heeft aangevraagd. Het is een persoonlijke keuze geweest om vroeger een relatie te onderhouden met zijn Belgische echtgenote via regelmatig gependel tussen Gabon en België van hen beiden, die hem niet kan aangewreven worden op het ogenblik dat hij een aanvraag gezinshereniging indient als hij zich wil settelen met haar op grond van zijn gevorderde leeftijd en zijn aandoeningen waardoor hij zwakker en fragiel is geworden, reizen risicovoller geworden is en het niet meer mogelijk is om ver van zijn echtgenote in Gabon te vertoeven. De Raad ziet net als verzoeker niet in waarom verweerder het begrip gezin of gezinsleven oprekt naar andere gezinsleden dan verzoekers echtgenote en verlangt dat hij maar om bijstand moet verzoeken van andere gezinsleden in Gabon – daar waar ook zes van zijn zeven kinderen alsook zijn kleinkinderen in België vertoeven – en er derhalve over valt als hij niet aantoonst dat hij geen familie meer heeft in het land van herkomst. De argumentatie ten slotte in de bestreden beslissing *“Op zich is het ook niet omdat dit nog van toepassing zou zijn, dat mijnheer enkel kan gewassen worden in België. Overal in de wereld wonen mensen die wegens leeftijd en/of ziekte, al dan niet voor enige periode of permanent, hulp nodig hebben bij persoonlijke hygiëne. Dat moet dus ook wel mogelijk zijn zich te laten helpen elders”* is niet alleen bijzonder cynisch, het getuigt van een manifeste beoordelingsfout. De vraag is niet of verzoeker elders kan worden geholpen, maar wel of verzoeker dermate afhankelijk is van zijn Belgische echtgenote, gelet op zijn gevorderde leeftijd en zijn aandoeningen, dat hem een verblijfsrecht moet erkend worden, ook als er geen sprake is van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.16. De Raad concludeert dan ook dat verweerder een manifeste beoordelingsfout en een schending van de zorgvuldigheidsplicht heeft begaan bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote. Hierdoor is het niet uitgesloten dat zijn echtgenote ten onrechte gedwongen wordt om België en het grondgebied van de Europese Unie te verlaten om verder bijstand aan verzoeker te kunnen verlenen in Gabon gelet op zijn gevorderde leeftijd en zijn medische situatie. Hierdoor riskeert zijn echtgenote ten onrechte het effectieve genot te worden ontzegd van de belangrijkste aan haar status van Unieburger ontleende rechten, wat in strijd is met artikel 20 van het VWEU.

Het enige middel is derhalve in de aangegeven mate gegrond en dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.17. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Verweerder benadrukt dat hij heeft vastgesteld dat er geen afhankelijkheidsrelatie in de zin van artikel 20 VWEU bestaat en is ervan overtuigd dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij is uitgegaan van incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam. Dit is niet meer dan herhalen wat de strekking is van de bestreden beslissing en de overtuiging te poneren dat verzoekers betoog deze beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Verweerder weerlegt ook niet verzoekers argumentatie dat er een afhankelijkheidsrelatie met zijn echtgenote gekomen is door zijn gevorderde leeftijd en zijn aandoeningen, door hierop te antwoorden dat dit er niet toe doet omdat hij geen afhankelijkheidsrelatie weerhield. Door voorts zeer kort weer te geven wat verzoeker betoogt en vervolgens een lang citaat uit de bestreden beslissing op te nemen, gevolgd door de overtuiging dat verzoeker met zijn betoog geen schending aantoont van artikel 20 van het VWEU, kan verweerder de vernietiging van de bestreden beslissing niet tegenhouden. Waar verweerder ten slotte de verwijzing naar het Zambrano-arrest door verzoeker niet dienstig acht omdat er geen sprake is van minderjarige kinderen, volstaat het om te stellen dat verzoeker zich niet beperkt tot een verwijzing naar dit arrest van het Hof van Justitie. Hiervoor kan worden verwezen naar de andere arresten van het Hof van Justitie zoals weergegeven in punt 2.8. en waarnaar verzoeker ook verwijst in de voetnoten zijn verzoekschrift. Alleszins is de Raad verplicht om artikel 40ter van de Vreemdelingenwet samen te lezen met artikel 20 van het VWEU dat verzoeker geschonden acht en hierbij zelf de relevante arresten van het Hof van Justitie in ogenschouw te nemen.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA